

Církev je živá, když je tam Živý

Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. Uvěřil jsem, proto mluvím. (Žalm 116,9-10)

1. čtení: Jan 20,19-29

Text kázání: Lukáš 24, 13-35

Bratři a sestry,

po svém vzkříšení se Pán Ježíš ukazoval učedníkům po 40 dní. Společenství, které bylo po jeho ukřižování zoufalé, bezradné a jakoby bez života, najednou ožilo, když se Pán Ježíš objevil. Na těchto příbězích o vzkříšení si můžeme všimnout té obrovské proměny společenství i jednotlivců, když se se Vzkříšeným setkali. Tyto příběhy nás mohou učit, abychom my sami, ale i naše společenství a církev, abychom nebyli bezradní a bez života, ale abychom Kristovým vzkříšením byli živi. A aby to také nebyla jen nějaká radostná euforie, která zmizí a už se neobjeví. **Pán Ježíš byl vzkříšen jednou provždy. Smrt již nad ním nepanuje.** Tak i my můžeme být živi touto radostí. Jak? Tím, že se se Vzkříšeným Pánem budeme neustále setkávat. Z takových setkání totiž pramení radost, naděje a život. Na základě dnes přečtených oddílů evangelia se tedy zamysleme, co může být zdrojem naší radosti a jak se můžeme dnes s Pánem Ježíšem setkávat.

1) Tím prvním zdrojem je **společenství neděle.** V tom Janově evangeliu čteme, že Pán Ježíš přišel mezi učedníky **první den po sobotě.** Tedy v neděli. Prožili obrovskou radost. Smutek byl vystřídán radostí ze setkání s Pánem. Avšak jeden učedník v tom nedělním společenství chyběl. Tomáš. Nevíme proč, nevíme, jaký měl důvod v tuto neděli nebýt ve společenství. Důvody mohou být různé. Každopádně on jediný na rozdíl od ostatních radostných zůstává nevěřící, zmatený a nejistý. Za povšimnutí však stojí, že **osmého dne** tedy další neděli, **byli všichni shromážděni a Tomáš tam byl už taky.** A vzkříšený Pán opět do tohoto nedělního shromáždění přišel. **A Tomáš uvěřil.** Tím prvním místem, kde je možné se tedy setkat se vzkříšeným Pánem, je tedy **nedělní shromáždění.**

Neděle je ovšem jednou za týden, a Pán Ježíš zaslíbil, že s námi bude **po všechny dny až do skonání světa.** Jak tedy mohu čerpat ten Boží život do svého života i mimo nedělní shromáždění? Některé příležitosti ukazuje právě ten druhý příběh, kdy **dva učedníci jdou cestou do Emauz.**

2) Další příležitostí je, **kde se dva sejdou...** Sami velice dobře, bratři a sestry, známe ten verš, ale důležité je tam poznamenat, že **kde se dva neb tři sejdou ve jménu mém.** A to je dost zásadní! Někdo si to může vykládat, že je to ve chvíli, kdy se scházíme ve shromážděních a tam je On s námi. To je pravda, ale je to jenom tam? To by bylo málo. Ten příběh nám ukazuje, že se s Kristem můžeme setkat kdekoliv, třeba i na cestě, jako ti dva cestou do Emauz. Ovšem v jaké chvíli se Ježíš k nim připojil? Ve chvíli, **kdy rozmlouvali o tom všem Božím, co se událo. A jak to tak v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi.** Když se tedy sejdou dva křesťané kdekoli a začnou rozmlouvat o Božích věcech, On je tam pak podivuhodně přítomen, anebo se k nám připojí skrze dalšího člověka. Ovšem nakolik takové sdílení ve svých setkáních s věřícími využíváme? Nakolik se sdílíme skutečně o Božích věcech? Jistě, potřebujeme si popovídat i o obyčejných věcech života, o receptech, o fotbale, o počasí. Potřebujeme spolu být i jinak, na procházce, na výletě, na hřišti, u kávy. I Pán Ježíš nám dává čas pro sebe. Avšak když se sejdeme k modlitbám, nebo k Božímu slovu, mělo by to být kvůli společenství s Bohem. Měli bychom mít srdce otevřené a nastavené naslouchání a sdílení ve jménu Pána Ježíše.

3) **Živá církev se stává živou tehdy, když je otevřená pro příchozí.** Když se podíváme na ty dva učedníky, kteří rozmlouvají o těch Božích událostech, tak **Ježíš se k nim připojí.** To ale znamená, že ho tedy vezmou mezi sebe. Církev musí být otevřená nově příchozím, je potřeba vzít nové mezi sebe, přijmout je, nenechat je stranou, i když jsou třeba jiní, ale naopak mít o ně opravdový zájem. A v tom je ten život, že budu druhé sám v lásce přijímat a **pokládat je za přednější sebe.** Je mnoho případů, kdy nově příchozí do sborů odešli, protože si jich tam nikdo nevěštil, nikdo se s nimi nebavil. Vzpomínám si na jedno město, kde jsme byli na dovolené a šli jsme tam v neděli do evangelického sboru. Bylo léto, takže v tom sboru skoro nikdo nebyl, jen pár lidí a my 4 „noví.“ Nikdo se s námi nebavil, jen pan farář podal ruku a řekl na shledanou, aniž by se aspoň zeptal, odkud jsme. Naproti tomu mám pak z jiných dovolených a i z jiných církví pozitivní dojem. Neboť se tam s námi sdíleli, což člověka vždycky zahřeje, když se cítí mezi svými. V takovém společenství, kde je láska a upřímný zájem, člověk Boha vnímá a může vyznat: **Vskutku je mezi vámi Bůh.** Ale tam, kde jsou srdce chladná, kde je nezájem a kde každý myslí jen na to svoje, tam asi Pán Ježíš není.

4) **Živý Kristus je tam, kde se otevřeně, beze strachu, studu a se zápalem svědčí o Kristu.** Když učedníci vezmou mezi sebe toho Neznámého, on jim nejprve se zájmem naslouchá. A pak se jich zeptá: **O čem to spolu rozmlouváte?** Ti dva učedníci pak v důvěře neznámému muži poví o tom, co viděly ty ženy u hrobu a co se

v Jeruzalémě všechno událo. A přitom mohli mít strach, vždyť za takové řeči by je mohli obžalovat a oni přece nevěděli, kdo to je. Oni se ale nebáli a vydali svědectví.

Jistě se už i vám mnohokrát stalo, když jste vydávali svědectví a ten druhý měl zájem a ptal se, jak během toho svědectví skrze vás proudil Kristův život. Doslova jeho radost, nadšení, moc Božího Ducha.

Vždyť On to řekl: ***Kdo ve mně věří, proudy živé vody poplynou mu z úst.*** Tak věřím, že právě k našemu svědectví se Kristus přiznává, že se nemusíme bát, ale naopak, takové chvíle vyhlížet a být otevřenými a neochvějnými svědky.

5) Živá církev je tam, kde církev Živému naslouchá. Když čteme dál ten podivuhodný příběh, tak poté, co učedníci vyličí tomu Neznámému události ukřižování, chopí se ten Neznámý slova. ***Jak jste nechápaví! To je vám tak těžko uvěřit tomu, co říkali proroci?*** A začal jim pak vyprávět **od Mojžíše a proroků a vykládal jim to, co se na Krista vztahovalo ve všech částech Písma.** V té chvíli je ale Ježíš pro ně neznámý člověk, dokonce ten jediný, co neví, co se v Jeruzalémě událo. Někdy k nám Kristus promlouvá i skrze neznámého člověka a někdy dokonce i skrze nevěřícího. Zaslechneme nějakou větu a najednou víme, že je to přesně to, co jsme potřebovali slyšet do našeho bloudění. A proto je potřeba mít stále otevřené všechny své smysly, protože nikdy nevíme, koho si Bůh použije. Třeba i němou oslici. Život Boží proto můžeme také nalézat v naslouchání. V naslouchání a vyučování. V té chvíli pro ně neznámý Pán jim vlastně vykládal Písma. **Od Mojžíše a Proroků ukazoval vše, co se vztahovalo na Krista ve všech částech Písma.** To vyučování není kázání, hlubší vyučování můžeme mít na biblických hodinách, domácích skupinkách, kde se studuje Bible, anebo taky v osobním studiu Písma a jeho výkladů. Znáám mladé lidi, kteří se obrátili v dospělosti, a za dva roky byly ve známosti Písma daleko dál, než mnozí dlouholetí křesťané. Nezůstávejme na povrchu, bratři a sestry, doby, kdy evangelíci byli písmáci, jsou pryč a je to škoda. Bez znalosti Písma a bez známosti Boha dochází k úpadku církve. Církev pak žije vším možným, jen ne Slovem Božím a Duchem svatým.

6) Aby církev zůstala živou, musí Živého zvat do každé nové situace. Když ti tři, **jak šli spolu a rozmlouvali, byli už blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál.** Situace na cestě se změnila. Ti učedníci přichází do svého domu. Ten Neznámý však není takový, který by se vtíral do jejich soukromí. Ten Neznámý má totiž Boží charakter! On nikoho k ničemu nenutí, netlačí, nevtírá se člověku do jeho soukromí a dává svobodu. Co by to ostatně bylo za Boha, který by s námi manipuloval a k něčemu nás tlačil? Takového Boha bychom jistě nechťeli. My ale máme úžasného empatického Boha plného trpělivé lásky a soucitu. Boha, který nám dává volnost a svobodu se rozhodnout. On chce být s námi, ale čeká a vždycky bude čekat, když se změní jakkoliv situace, jak se rozhodneme. A kolikrát se za den změní! Jen my Jej někdy zapomeneme přizvat. Jakoby pro nás byl vzduch a přitom On řekl, ***Já jsme s vámi po všechny dny, až do skonání věků.*** Pamatujme tedy na to, že Pána je potřeba znovu zvat do nových věcí každého dne. Každé nové ráno, Každé nové rozhodnutí, ***Pane, pojd' se mnou!*** Každá změna mé činnosti, ***Pane, pojd' se mnou!*** A taky, každý můj návrat domů, do rodiny, a tam je to, ***Zůstaň s námi, Pane, už se připozdívá!*** Pozvání Pána proměňuje náš život. Pamatujme na to!

7) On lámal chléb. Kristův život nalézáme podivuhodně, **když se účastníme Večeře Páně.** A právě při této Večeři to také učedníkům došlo, že je to On. ***Okuste a vizte, jak dobrý je Pán.*** Společenství Večeře Páně je důležité i proto, že před Ním společně a jednotně vyznáváme svou víru. Lituujeme svých vin, svých selhání a prosíme o odpuštění. Navzájem si odpouštíme a uvolňujeme tak smíření a Boží lásku do našich srdcí. Svým způsobem je to vnitřní duchovní a intimní chvíle s Bohem a společně ve společenství. To další co v tom ještě můžeme vidět, je ***modlitba rodiny při společném obědě nebo večeři doma.*** Je to společný čas. Mnohdy lidé doma na sebe nemají čas, každý někde lítá, nebo si s jídlem zaleze do svého pokoje k mobilu, počítači nebo televizi. Jenže právě mít společný čas při jídle ale i jindy je společenství, které je důležité. Neochuzujme se o něj. A ani o společné modlitby.

8) A co když Pán zmizí našim očím? V momentě, kdy učedníci poznali, že je to Ježíš, tak jim zmizel. Proč? A to je to, co my si nikdy nemůžeme přivlastnit. Bůh je svrchovaný Pán a může jít i jinam. Ale taky zde vidím, že učedníci pak šli a vydali svědectví. Jinými slovy, On jim zjevil první úkol, a kdyby s nimi zůstal, bylo by jim dobře a nikam by třeba nešli. Takhle mohli utíkat s radostnou zvěstí: ***Pán byl opravdu vzkříšen!*** Není v našich sborech Boží život? Běžme ho hledat za zdi našich kostelů, mezi potřebné...

Bratři a sestry, vybízím nás všechny, abychom umožnili Pánu, aby se mezi námi procházel i dnes. Abychom Ho pozvali do všech rozhodování a jednání. On chce být s námi. Kéž ještě mnohokrát můžeme spolu s učedníky vyznat, ***což nám srdce nehořelo, když s námi mluvil a otevíral Písma?*** Nechť ve vašich životech a v našich církvích pulsuje Kristův život. Amen